

ΧΡΥΣΗΙΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Το Σπίτι των Σκιών

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ: 50.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το Σπίτι των Σκιών**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χρυσήδα Δημουλίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου,
Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ – ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: CPI books

© Χρυσήδα Δημουλίδου, 2013
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Visualhellas.gr
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2013, 50.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-980-7

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΧΡΥΣΗΙΔΑ
ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Το Σπίτι
των Σκιών

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Από τις Εκδόσεις ΛΙΒΑΝΗ κυκλοφορούν:

- Τα τριαντάφυλλα δε μυρίζουν πάντοτε*, 1997
Το βάλς των πορσελάνινων άστρων, 1998
Πόθοι στα φτερά των αγγέλων, 1999
Όταν το χιόνι χόρεψε με τη φωτιά, 1999
Άντρες; Ευχαριστώ, δε θα πάρω, 2000
Η γυναίκα της σοφίτας, 2001
Τον άντρα σου κεράτωνε και μάγια μην του κάνεις, 2002
Ο γιος της βροχής, 2003
Η σκοτεινή πλευρά του ήλιου, 2004
Τα δάκρυα του Θεού, 2005
Μην πυροβολείτε τη νύφη, 2006
Το φιλί του δράκου, 2007
Ένα κομμάτι ουρανού, 2007
Σουίτα στον Παράδεισο, 2008

Για παιδιά

- Ο Πρασινοπασχαλιάς*, 2005
Η φαντασμένη τριανταφυλλιά, 2005
Το αστεράκι που έπεσε στη γη, 2007
Η μαργαριταρένια πολιτεία, 2007

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

- Το σταντροδόμι των ψυχών*, 2009
Πόσο κοστίζει η βροχή; 2010
Μερσέντες Χιλ, 2010
Οι αγγελιαφόροι του πεπρωμένου, 2011
Ο λύκος της μοναξιάς, 2011
Οι τρεις υποσχέσεις, 2012

Για παιδιά

- Ο Ελληνούλης, το χάριτο καρabάκι*, 2011
Μπόινγκ, το θαρραλέο αεροπλανάκι, 2012

«Σε όλες εκείνες τις ψυχές που έφυγαν απρόσμενα πριν ο κύκλος τους ολοκληρωθεί. Διότι η ψυχή είναι συμπαντική ενέργεια που εξακολουθεί να υπάρχει και μετά το θάνατο και όταν εγκλωβιστεί για κάποιο λόγο στον γήινο κύκλο της, περιφέρεται ανάμεσά μας ψάχνοντας διέξοδο μαζί με τη δικαίωση...

Λίγα λόγια απ' τη συγγραφέα...

Δεν είχα σκεφτεί ποτέ να γράψω ένα βιβλίο όπως το *Σπίτι των Σκιών*. Δεν μπορώ να επεκταθώ περισσότερο, επειδή δε θέλω να φωτογραφίσω πράγματα και καταστάσεις και καλύτερα να μη γίνει ούτε από εσάς σε κριτικές σας. Τα μυθιστορήματα με μυστήριο, αγωνία και πολλά ερωτηματικά ήταν πάντα τα αγαπημένα μου. Κάπως έτσι ξεκίνησα να γράφω και αστυνομικά. Βιβλία που βασίζονται μόνο σε ερωτικές ιστορίες υπάρχουν πολλά στην παγκόσμια λογοτεχνία κι εμένα δε μου αρέσει να επαναλαμβάνομαι. Όμως απ' την άλλη, ο έρωτας αποτελεί βασικό στοιχείο σ' ένα μυθιστόρημα, όπως και σε μια ταινία ή ένα τραγούδι και δεν μπορούμε να τον αποφύγουμε. Στους αναγνώστες μου είναι γνωστό πως μ' αρέσει το διαφορετικό είδος γραφής, είτε αυτό λέγεται κοινωνικό δράμα, είτε κωμωδία, είτε επιστημονική φαντασία, είτε μεταφυσικό, παιδικό, ποίηση κ.λπ. Θεωρώ δε πως, όπως ένας καλός ηθοποιός μπορεί να παίξει εξίσου καλά πολλούς ρόλους, έτσι κι ένας καλός συγγραφέας πρέπει να μπορεί να γράφει εξίσου καλά διαφορετικά είδη μυθιστορημάτων. Κι αν αποτύχει δεν πειράζει, θα μάθει πού αρχίζουν και πού τελειώνουν οι δυνατότητές του.

Το παρόν βιβλίο ξεκίνησε από ένα στοίχημα με τον εαυτό μου και από ένα μήνυμα που μου έστειλε κάποιος αναγνώστης μου: «Γιατί δε γράφετε και τέτοιου είδους βιβλία;» Θα καταλάβετε τι εννοούσε όταν διαβάσετε την ιστορία. Ξαφνιάστηκα. Δεν το

είχα σκεφτεί. Απάντησα πως δε μ' ενδιέφερε. Όμως το ζουζού-
νι είχε μπει κιόλας στο μυαλό μου και δε με άφηγε να ησυχάσω.
Τη μεθεπομένη κιόλας του είπα πως θα το κάνω, πως η ιστορία
είχε ήδη αρχίσει να σχηματίζεται με τους ήρωες να παίρνουν
σάρκα και οστά και περίπου ήξερα πώς θα προχωρήσω.

Έτσι είμαι εγώ. Το «δεν μπορώ» δεν υπάρχει στη ζωή μου.
Υπάρχει το «δεν τολμώ».

Όταν άρχισα να γράφω το μυθιστόρημα, ήξερα πως δε θα
ήταν ένα βιβλίο, αλλά δύο. Δύο διαφορετικές ιστορίες που ακο-
λουθούν τη δική τους ξεχωριστή πορεία και στο τέλος καταλή-
γουν σε μία, επειδή τους ενώνει ένα σπίτι. Το σπίτι των σκιών.
Όσο κι αν προσπάθησα να το «μαζέψω», στάθηκε αδύνατο. Για
αυτό κι έφτασε τόσες σελίδες. Οι προχειροδουλειές δε μ' αρέ-
σουν, όμως πάνω απ' όλα σέβομαι τα χρήματα του αναγνώστη,
ειδικά σε αυτούς τους δύσκολους καιρούς και δε θέλω να πει
κανείς ότι πέταξε τα χρήματά του. Στην ουσία θ' αγοράσετε δύο
βιβλία στην τιμή του ενός. Γνωρίζω πολύ καλά ότι κάποιοι ανα-
γνώστες αποφεύγουν τα πολυσέλιδα βιβλία, πρώτον επειδή εί-
ναι ακριβότερα και δεύτερον γιατί φοβούνται ότι θα τους κου-
ράσουν. Έκανα ό,τι περνούσε απ' το χέρι μου για ν' αποφύγω
τη λεγόμενη «κοιλιά» και πιστεύω πως τα κατάφερα. Και οι δύο
ιστορίες εστιάζουν σ' ένα μεγάλο ερώτημα. Τι συνέβη εκείνο
το βράδυ; Και καλύτερα να μην μπειτε στον πειρασμό να διαβά-
σετε το τέλος, γιατί θα χάσετε όλο το ενδιαφέρον σας. Ακολουθεί-
στε την πλοκή του βιβλίου και προσπαθήστε μέσα απ' τους δια-
λόγους των ηρώων να αποκωδικοποιήσετε κρυμμένα μυστικά.
Όμως πάνω απ' όλα ζήστε την προπολεμική Αθήνα, περπατήστε
με τους ήρωες στους δρόμους και στα στενά της, αφουγκρα-
στείτε τον τρόπο σκέψης των Ελλήνων εκείνης της χρονικής πε-
ριόδου. Στους παλαιότερους, οι εικόνες αυτής της εποχής θα εί-
ναι γνώριμες. Στους νεότερους θα είναι μια αιτία για να αξιο-
λογήσουν εκ νέου κάποιες αρχές.

Αυτό το μυθιστόρημα το έζησα τόσο έντονα, όσο δε μου έχει συμβεί με κανένα άλλο. Όμως το πιο περίεργο, που θέλω να το μοιραστώ μαζί σας, είναι το εξής. Το σπίτι που περιγράφω στο βιβλίο μου είναι αποκύημα της φαντασίας μου. Έπρεπε να σκιαγραφήσω ένα οίκημα και μου βγήκε έτσι. Και μετά από αρκετό καιρό, μια μέρα, ψάχνοντας στο ίντερνετ για κάτι άσχετο, εμφανίστηκε μπροστά μου η φωτογραφία που βλέπετε στο εξώφυλλο. Ταράχτηκα. Δεν ήταν δυνατόν! Το σπίτι που είχα περιγράψει υπήρχε στην πραγματικότητα, κάπου στο εξωτερικό, με τις ίδιες λεπτομέρειες. Έμεινα εκστασιασμένη για ώρα να το κοιτάζω, χωρίς να μπορώ να σκεφτώ κάτι. Το θεώρησα σημάδι. Δεν μπορεί να ήταν τυχαίο. Όχι, δεν ήταν δυνατόν. Τελικά τίποτα δεν είναι τυχαίο στη ζωή μας. Ακόμα και τα βιβλία που γράφουμε...

Τελειώνοντας θα ήθελα ως παλιά αναγνώστρια να σας δώσω μια συμβουλή. Ποτέ μην αγοράζετε βιβλία επειδή είναι φθηνότερα, ακόμα και αυτά των προσφορών να τα ελέγχετε. Καλύτερα δύο ευρώ περισσότερα και να πάρετε αυτό που πραγματικά θέλετε, παρά κάτι άλλο που θα παραμένει αδιάβαστο στο κομοδίνο σας. Το βιβλίο είναι επένδυση, ο πραγματικός μας πλούτος και επιπρόσθετα ίσως κάποτε τα χάρτινα βιβλία να αποτελούν συλλεκτικό είδος. Διατηρείτε τα καθαρά και στολίστε με αυτά το σπίτι σας. Πιστέψτε με πως το πρώτο πράγμα που θα τραβήξει το βλέμμα ενός επισκέπτη είναι μια βιβλιοθήκη και όχι ένας ωραίος καναπές. Οι άνθρωποι πάντα εντυπωσιάζονται από εκείνους που διαβάζουν κι έχουν συλλογές βιβλίων. Κατά βάθος γνωρίζουν ότι είναι ο μόνος πλούτος που θα πάρουν μαζί τους, γιατί τον κουβαλούν μέσα τους. Κι αν λόγω της οικονομικής κρίσεως δεν μπορείτε να έχετε βιβλιοθήκη στο σπιτικό σας, μπορείτε να την έχετε στην καρδιά σας. Πριν αγοράσετε ένα βιβλίο, διαβάστε πρώτα το οπισθόφυλλο, λίγες αράδες τυχαία, μυρίστε το. Να επιλέγετε συγγραφείς που δε σας έχουν

απογοητεύσει, να επιλέγετε με κριτήριο το ένστικτό σας κι αυτό που αρέσει σ' εσάς και όχι στους άλλους, να εμπιστευέστε τη γνώμη αγαπημένων σας ανθρώπων που σας γνωρίζουν πολύ καλά και να ακούτε και τις κριτικές των απλών αναγνωστών και όχι των κριτικών, που κρίνουν υποκειμενικά και όχι αντικειμενικά και σύμφωνα με τις συμπάθειες και αντιπάθειες που έχουν...

Καλή ανάγνωση.

Στον Γιώργο Σοφοκλέους, που έστειλε εκείνο το μήνυμα...

Χρυσήδα Δημουλίδου

ΠΡΩΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

*Κυριακή 9 Απριλίου 1939
Αθήνα*

Η Ειρήνη Μαρκεζάνου άνοιξε απρόθυμα τα μάτια της και το πρώτο πράγμα που αντίκρισε ήταν οι χρυσαφένιες αχτίδες του πρωινιάτικου ήλιου, που τρύπωναν ανάμεσα απ' τις αραχνοϋφαντες λευκές κουρτίνες του παραθύρου χαϊδεύοντας το πρόσωπό της. Το βλέμμα της σύρθηκε αργά στο στρογγυλό μεταλλικό ρολόι του κομοδίνου, ενώ το ρυθμικό τικ-τακ ακουγόταν έντονα. Οι δείκτες, σαν σε θέση έκτασης, έδειχναν εννέα και δεκατέσσερα λεπτά. Χασμουρήθηκε τεντώνοντας και τα δικά χέρια της και μετά, σαν να θυμήθηκε κάτι, γύρισε απότομα το κεφάλι της στην απέναντι πλευρά του μικρού δωματίου.

Το κατάλευκο μακρύ νυφικό της, ολοκαίνουργιο και φρεσκοσιδερωμένο, κρεμόταν προσεκτικά σε μια κρεμάστρα ενός καλόγερου. Σπρώχνοντας με βιασύνη τα στρωσίδια από πάνω της πετάχτηκε όρθια, με την ελαφίσια λάμψη της νιότης της να συναγωνίζεται αυτή του ήλιου. Στάθηκε με σεβασμό μπροστά απ' το νυφικό και μετά το άγγιξε με τρεμάμενο χέρι, σαν να ήθελε να βεβαιωθεί ότι δεν έβλεπε όνειρο.

Όχι, δεν έβλεπε.

Αναστέναξε χαμογελώντας πλατιά. Τα ψέματα είχαν πλέον τελειώσει και σε λίγες ώρες θα γινόταν επιτέλους κι επίσημα η κυρία Κωνσταντίνου Μποτέλη. Ο λαμπερός γάμος τους ετοιμαζόταν μήνες τώρα, έτσι που οι καλεσμένοι τους θα τον θυμούνταν για πολλά χρόνια μετά. Η τελετή θα γινόταν στον Μητροπολιτικό Ναό Αθηνών στις πέντε το απόγευμα και μετά, στις επτά, θ' ακολουθούσε η δεξίωση σε ειδική αίθουσα στο ξενοδοχείο «Hôtel Grande Bretagne». Και όταν όλα αυτά τελείωναν, θα συνόδευε το γαμπρό στην έπαυλή του, όπου θα ήταν πλέον και δική της, αφού από απόψε το βράδυ θ' άφηνε για πάντα αυτό το παρθενικό δωμάτιο και θα μετακόμιζε εκεί όπου ζούσε ο άντρας που λάτρευε.

Βέβαια δε θα έμεναν εκεί μόνοι, αφού στο σπίτι ζούσαν και οι γονείς του Κωνσταντίνου, όμως ήταν αρκετά μεγάλο για να τους χωρέσει όλους άνετα. Εξάλλου ο πεθερός της χρόνια τώρα έφευγε για το εργοστάσιό του νωρίς το πρωί και γύριζε λίγο πριν απ' τη δύση του ήλιου. Η δε πεθερά της δεν έχανε την ευκαιρία να κάνει βόλτες στα μαγαζιά της οδού Ερμού, του πιο εμπορικού δρόμου της Αθήνας, όπου βρισκόταν και το ατελιέ της μαντάμ Ελέν, της περιβόητης μοδίστρας των Αθηνών, που τα συχνά ταξίδια της στο εξωτερικό, κυρίως εις Παρισίους, όπως έλεγε, την είχαν κάνει ασυναγώνιστη στις αντιγραφές των εκάστοτε μοντέλων που φορούσαν διεθνώς οι κυρίες του καλού κόσμου, ή πήγαινε βεγγέρα στα σπίτια των φιλενάδων της για τσάι ή να παίξουν χαρτάκι και δεν επέστρεφε παρά το απόγευμα, πριν γυρίσει σπίτι ο άντρας της. Στην ουσία θα ήταν όλη την ημέρα μόνη της, παρέα με τις υπηρέτριες, τη μαγείρισσα και τον κηπουρό, μια και ο Κωνσταντίνος, μετά από αρκετά χρόνια σπουδών και έχοντας πάρει το πτυχίο του, εργαζόταν στο πλάι του πατέρα του, στο εργοστάσιο της οικογένειας.

Χάιδεψε τρυφερά το λευκό μεταξωτό ύφασμα μέχρι εκεί

που άρχιζε η χειροποίητη δαντέλα του, ειδική παραγγελία σε υφαντήριο της Βενετίας και που είχε στοιχίσει αρκετά, όμως τα άξιζε μέχρι την τελευταία δραχμή. Το είχε επιλέξει προσωπικά η μαντάμ Ελέν, που είχε αντιγράψει πιστά το νυφικό από μοντέλο γαλλικού οίκου.

Η νεαρή κοπέλα αναστέναξε πάλι και αγκαλιάζοντας τον εαυτό της έκλεισε τα μάτια, φέροντας μπροστά της την εικόνα του Κωνσταντίνου, που σε λίγες ώρες θα γινόταν επίσημα άντρας της. Είχε μόνο οκτώ ώρες ως εκείνη τη στιγμή, μα ένιωθε πως ήταν οκτώ αιώνες. Στις δώδεκα θα ερχόταν η κομμώτρια και λίγο αργότερα οι φίλες της μαζί με τη μοδίστρα για να την ντύσουν και να τη στολίσουν.

Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη και χάιδεψε τα κατάξανθα κυματιστά μαλλιά της, που σαν ολόχρυσος χείμαρρος ξεχύνονταν πάνω στο λεπτεπίλεπτο κορμί της, σταματώντας στη δαχτυλιδένια μέση της και σκεπάζοντας τα στήτα στήθη. Τα τεράστια καταγάλανα μάτια, πλαισιωμένα από πυκνές καστανές βλεφαρίδες, τρεμόπαιξαν από προσμονή καθώς φαντάστηκε το γυμνό κορμί της πάνω στη νυφική παστάδα κι εκείνον δίπλα της να το χαιδεύει με τα γεροδεμένα χέρια του. Μέτρησε και ξαναμέτρησε τις ώρες μέχρι τη στιγμή που οι φαντασιώσεις της θα γίνονταν πραγματικότητα και της φάνηκαν ατέλειωτες.

Μήνες τώρα ονειρευόταν αυτή την εικόνα, που όσο πλησίαζε, αντί να τη λυτρώνει, τόσο πιο βασανιστική κι επιτακτική γινόταν. Όλο αυτό το διάστημα του αρραβώνα τους, πέρα από κάποια κλεφτά φιλιά και χάρδια πίσω απ' τις πλάτες των δικών τους, η σχέση τους δεν ξεπέρασε τα όρια του σεβασμού και τους κανόνες ευπρέπειας που επέβαλε η κοινωνική τους θέση. Εξάλλου δεν είχαν δικό τους ιδιωτικό χώρο, ούτε καν δικό τους χρόνο. Οι συναντήσεις τους γίνονταν τις ώρες επισκέψεων των γονιών ή των πεθερικών της απ' το ένα σπίτι στο άλλο και πάντα παρουσία όλων.

Ήταν στ' αλήθεια πολύ τυχερή. Μόλις λίγο μετά τα δεκαοκτώ της και δέκα μήνες απ' την αποφοίτησή της γινόταν κυρία Μποτέλη, παίρνοντας τ' όνομα ενός οίκου με κύρος, πλούτη και δύναμη, που τα τελευταία είκοσι χρόνια πρωτοστατούσε σε όλες τις χοροεσπερίδες, δεξιώσεις και κοινωνικά γεγονότα, ακόμη και βασιλικά καλέσματα. Όχι πως και η δική της οικογένεια, με πατέρα στρατηγό, δεν είχε καλή κοινωνική θέση, όμως των Μποτέλη με κερκυραϊκές ρίζες από κόντηδες ήταν κατά πολύ ανώτερη. Και το μοναχοπαιδί τους, ο Κωνσταντίνος, είχε επιλέξει εκείνη ως εκλεκτή της καρδιάς του.

Ο Κωνσταντίνος... Τόσο όμορφος, τόσο ευγενικός, τόσο τρυφερός. Πόσο τον αγαπούσε. Ο ίδιος είχε δώσει μάχη με τους δικούς του μέχρι να τους πείσει πως εκείνη ήταν η εκλεκτή της καρδιάς του και θα γινόταν γυναίκα του. Μπορεί να μην της ανέφερε ποτέ για τις αντιρρήσεις τους, όμως εκείνη κάτι είχε αντιληφθεί. Όχι πως δεν του άξιζε για σύζυγο, όμως υπήρχαν πολλές υποψήφιος στην ουρά, από πολύ αριστοκρατικά τζάκια, που θα του έδιναν ακόμη και την τιμή τους, εκεί ανάμεσα στα ανθοστόλιστα παρτέρια των κήπων τους, αρκεί να τις πρόσεχε και πολύ περισσότερο να τις επέλεγε για συντρόφους ζωής.

Όλα άρχισαν πριν από δεκαπέντε μήνες, όταν την Παραμονή της Πρωτοχρονιάς για την υποδοχή του 1938 και ενώ ήταν ακόμη μαθήτρια της ογδόης, βρέθηκε καλεσμένη στην οικία των Φώτογλου, οικογένειας γνωστών καπνεμπόρων που είχαν και μακρινή συγγένεια απ' την πλευρά του πατέρα της. Εκείνο το βράδυ έκανε την παρθενική της επίσημη εμφάνιση στη μεγάλη σάλα χορού του αρχοντικού επί της οδού Βασιλίσσης Σοφίας, στο κέντρο της Αθήνας, συνοδεύοντας τους γονείς της και τον εικοσιδύαχρονο αδελφό της Δαμιανό, που σπούδαζε ιατρική στην Ελβετία.

Μπήκε στην καταστόλιστη σάλα αμήχανη, προσπαθώντας

να περάσει όσο το δυνατόν απαρατήρητη και να συνηθίσει το περιβάλλον. Εκείνο το γιορτινό βράδυ, η νεαρή κοπέλα, καθισμένη σ' έναν καναπέ δίπλα στη μητέρα της, που συνομιλούσε ακατάπαυστα με μια κυρία, παρατηρούσε σχεδόν με το στόμα ανοιχτό τα ζευγάρια να στροβιλίζονται χορεύοντας με άνεση και τις κυρίες και δεσποινίδες να συναγωνίζονται η μία την άλλη σε καλοραμμένα βραδινά φορέματα και κοσμήματα.

Όχι πως και η δική της βραδινή τουαλέτα δεν ήταν εξίσου εντυπωσιακή, μάλιστα ξεχώριζε ανάμεσα στις άλλες. Δύο μήνες την έραβε και την κεντούσε η μοδίστρα τους για τη μεγάλη μέτρα. Σ' ένα απαλό λιλά χρώμα και με κοντά φουσκωτά μανίκια, έμοιαζε περιγκιπική και της πρόσδιδε πέρα από χάρη κι αίγλη. Έτσι όπως είχε χτενίσει τα μαλλιά της ψηλά στον κύκνειο λαιμό της, έδειχνε πολύ μεγαλύτερη και κανείς δεν μπορούσε να υποψιαστεί ότι μέσα σ' αυτό το φόρεμα κρυβόταν μια μαθήτριά, έστω και τελειόφοιτη.

Χάζευε εκστασιασμένη μία κυρία που λικνιζόταν με χάρη στην αγκαλιά του συνοδού της, όταν η ματιά της έπεσε πάνω σε έναν μελαχρινό νέο που την κοιτούσε επίμονα ενώ συνομιλούσε με κάποια παρέα νεαρών αντρών, που ξεσπούσαν κάθε λίγο και λιγάκι σε γέλια. Για λίγα δευτερόλεπτα τα μάτια της έμειναν καρφωμένα πάνω του, μη μπορώντας να τα στρέψει αλλού. Μετά, αντιλαμβανόμενη την απρέπιά της που παρέβη τους κανόνες ευπρέπειας και το σαβουάρ βιβρ, όπως τους δίδασκε η ματμαζέλ Ανζελίκ στο σχολείο της, χαμήλωσε το βλέμμα και το πρόσωπό της κοκκίνισε σαν παπαρούνα από ντροπή.

Αρκετά λεπτά αργότερα, όταν τόλμησε να το ξανασηκώσει, ο νεαρός δε βρισκόταν στη θέση του. Ένωσε κάπως καλύτερα με την απουσία του, αν και πολύ θα ήθελε να ξανάσιμγαν οι ματιές τους. Και τότε τον είδε να χορεύει με μια πολύ κομψή μελαχρινή κοπέλα κι ένιωσε ταραχή καθώς εκείνος την κρατούσε σταθερά απ' τη μέση κι εκείνη αγκάλιαζε με το ένα χέρι τον

ώμο του. Πόσο θα ήθελε να βρισκόταν στη θέση της. Άραγε θα τη χόρευε ποτέ κάποιος άντρας με τον ίδιο τρόπο;

«Μητέρα, μου επιτρέπεις να χορέψω με τον Δαμιανό;» ρώτησε τη μητέρα της, που δυσανασχετούσε προσπαθώντας να χωρέσει στο καλοραμμένο της φόρεμα.

«Μα γνωρίζεις να χορεύεις;» είπε εκείνη λιγάκι έκπληκτη.

«Μου έχει δείξει τα βήματα ο Δαμιανός», απάντησε η κοπέλα.

«Να ρωτήσεις πρώτα τον πατέρα σου».

Σηκώθηκε απ' τη θέση της και πλησίασε τον πατέρα της, που εκείνη την ημέρα φορούσε την επίσημη στολή του και όλα τα παράσημά του. Ο στρατηγός Πελοπίδας Μαρκεζάνος ήταν πολύ γνωστός για τη στρατιωτική πειθαρχία και την ανστηρότητά του. Όμως σαν χαλάρωνε, γινόταν ο πιο γλυκός άνθρωπος του κόσμου. Η Ειρήνη τον αγαπούσε, μα περισσότερο τον σεβόταν. Οι στρατιώτες του όμως τον έτρεμαν. Δεν υπήρξε άδικος ποτέ και δε θα δίσταζε να τιμωρήσει παραδειγματικά και τον ίδιο του το γιο αν έφταιγε.

Η μητέρα της η Ουρανία ήταν πιο ελαστική, πιο μοντέρνα και της άρεσαν οι βεγγέρες και οι ατέρμονες συζητήσεις με τις φίλες της, που περιλάμβαναν από συνταγές μαγειρικής μέχρι σχόλια γύρω απ' την ηθική συμπεριφορά γνωστών ή φίλων. Ως τότε η δική της ζωή ήταν αρκετά περιορισμένη. Απ' το σπίτι στο σχολείο της, ένα ιδιωτικό, μια ελληνογαλλική σχολή, και από εκεί σπίτι. Στις επισκέψεις ή περιπάτους συνοδευόταν πάντα από κάποιον από το οικογενειακό της περιβάλλον και η πιο αγαπημένη της φίλη και συμμαθήτριά ήταν η Μαγδαληνή Ραγά, την οποία όμως έβλεπε μόνο σ' επισκέψεις στο σπίτι και ποτέ κάπου εκτός.

Η Μαγδαληνή ή Μάγδα, όπως η ίδια προτιμούσε να την αποκαλεί όταν ήταν οι δυο τους, ήθελε να γίνει αρτίστα, κάτι που δεν τολμούσε να φανερώσει πουθενά πέρα απ' τη φίλη της και μαζί προσπαθούσαν να βρουν σοβαρά αίτια και δικαιολο-

γίες, ώστε να πεισθεί ένας μεγαλοδικηγόρος σαν τον πατέρα της, πως η θεατρική σκηνή ή παλκοσένικο δεν είναι κάτι που θα προσβάλει βάνουσα τ' όνομα της οικογένειάς τους. Οι δικαιολογίες όμως δεν έπειθαν ούτε και τις ίδιες κι έτσι προς το παρόν η Μαγδαληνή συνέλεγε κρυφά ασπρόμαυρες φωτογραφίες διάσημων σταρ του κινηματογράφου, που φυλούσε με ευλάβεια ανάμεσα στις σελίδες του βιβλίου της Θεολογίας, το οποίο και θεωρούσε το ασφαλέστερο στο να υποστεί έλεγχο.

«Πατέρα, μου επιτρέπετε να χορέψω με τον αδελφό μου;» ρώτησε το στρατηγό, που εκείνη τη στιγμή είχε τα κέφια του και γελούσε με κάποιον ναύαρχο.

Εκείνος την κοίταξε λιγάκι ξαφνιασμένος. «Να εχορέψεις; Χμ... ναι, όμως να είστε κόσμιοι», της είπε κουνώντας καταφατικά το κεφάλι του.

Λίγο αργότερα, μαζί με τον αδελφό της, επεδείκνυε τις χορευτικές της ικανότητες, γέροντας με χάρη το κεφάλι της, ενώ σε κάθε στροφή προσπαθούσε να εντοπίσει τον άγνωστο νέο που της είχε τραβήξει την προσοχή. Όσπου τα δύο ζευγάρια βρέθηκαν να χορεύουν δίπλα δίπλα κι εκείνος βάλθηκε να κλέβει τις ματιές της απροκάλυπτα. Όταν επέστρεψε στη θέση της, η καρδιά της χτυπούσε πιο γρήγορα κι από ξέφρενου αλόγου. Πολύ περισσότερο όταν λίγο αργότερα τον είδε να πλησιάζει προς το μέρος των γονιών της. Ο νεαρός στάθηκε μπροστά τους κι έκανε μια ελαφριά υπόκλιση.

«Στρατηγέ Μαρκεζάνε, κυρία Μαρκεζάνου, δεσποινίς, τα σέβη μου και καλή χρονιά. Ονομάζομαι Κωνσταντίνος Μποτέλης και θα ήταν μεγάλη τιμή για μένα αν μου επιτρέπατε να χορέψω με τη δεσποινίδα κόρη σας».

Η Ειρήνη πάγωσε. Πλέον δεν την έσωζε ούτε ο Θεός. Προφανώς ο πατέρας της θα είχε αντιληφθεί τα αλληλοκοιτάγματα

τους και τώρα θα γινόταν ξέαλλος με την αυθάδεια του νεαρού, που στεκόταν μπροστά του ξεστομίζοντας κάτι τέτοιο, λες και ήταν στενός οικογενειακός φίλος. Ο στρατηγός έστρεψε το βλέμμα του αργά, εξετάζοντας τον νέο σαν στρατιώτη σε επιθεώρηση, όμως εκείνος παρέμεινε χαμογελαστός και ψύχραιμος.

«Μποτέλης είπατε, νεαρέ; Έχετε κάποιαν σχέσιν με τον Τζανή Μποτέλη της κλωστοϋφαντουργίας;»

«Μάλιστα, κύριε, είναι ο πατέρας μου».

«Εμιλούσαμε προ ολίγου εις κοινήν παρέαν διά την επιτυχία των νέων νημάτων που εδημιούργησε και που σκέπτεται να εξάγει εις τας Γαλλίας».

«Η αλήθεια είναι πως η ανθεκτικότητα των νημάτων και η σταθερότητα των χρωμάτων τους είναι μοναδικές και νομίζω ότι θα προτιμηθούν και από άλλες χώρες».

«Σας εύχομαι κάθε επιτυχίαν. Χμ... ναι, μπορείτε να χορέψετε μετά της θυγατρός μου, όμως όχι περισσότερο των τριών χορών».

«Μάλιστα, στρατηγέ. Σας ευχαριστώ πολύ», είπε και άπλωσε το χέρι του προς την Ειρήνη. «Δεσποινίς μου, τιμή μου».

Η Ειρήνη κοίταξε διστακτικά τον πατέρα της, σαν να μην πίστευε ότι της επέτρεψε να σηκωθεί απ' τη θέση της και να χορέψει. Εκείνος της έκανε νεύμα ότι μπορούσε ν' ακολουθήσει τον νεαρό.

«Πελοπίδα, ποιος είναι αυτός ο νεαρός;» είπε η γυναίκα του έκπληκτη, γνωρίζοντας πόσο αυστηρός ήταν ο άντρας της σε θέματα κοινωνικής έκθεσης.

«Μην ανησυχείς, Ουρανία, πρόκειται περί σπουδαιοτάτης οικογενείας με καταγωγή από κόντηδες και ίσως βασιλικές ρίζες. Τώρα βέβαια έχουν εργοστάσιο κατασκευής νημάτων και ορισμένων υφασμάτων όπως επληροφορήθην, ντριλιες, κάμποτ, αλατζάδες, και θεωρούνται οι καλύτεροι εις το είδος των».

«Και πού τα γνωρίζεις εσύ όλα αυτά, Πελοπίδα;»

«Μας εσύστησε ο εξάδελφος Φώτογλου και συνομιλήσαμε αρκετήν ώραν όχι μόνο περί εμπορίου, αλλά και περί των φημών που κυκλοφορούν περί πολέμου».

«Ποιων φημών;»

«Κάποιος ανόητος, επονομαζόμενος Αδόλφος Χίτλερ, αποκτά καθημερινώς ανεξέλεγκτον εξουσίαν εις την Γερμανίαν, ξεσηκώνοντας τον λαό κατά των Εβραίων και δημιουργώντας κύματα φυγής των εις άλλας χώρας της Ευρώπης».

«Δηλαδή;»

«Η νεοσύστατος κυβέρνησις συνιστά το κλείσιμον των εβραϊκών καταστημάτων, ανακοινώνοντας καθημερινώς διατάξεις και νόμους, όπου περιορίζουν εις έπακρον τα δικαιώματά των, υποβιβάζοντάς τους εις πολίτας δευτέρας κατηγορίας. Όμως επί της παρούσης η κατάστασις είναι ελεγχόμενη. Εν τοιαύτη περιπτώσει, ο κύριος Μποτέλης μου έκανε πολύ καλή εντύπωση και απ' ό,τι αντελήφθην, έχει ομοίαν μεθ' ημών αυστηράς αρχάς. Δε νομίζω ότι είναι επιλήψιμον να χορέψει ο υιός του με την Ειρήνη μας. Εξάλλου, εορτάζουμε το νέον έτος», είπε χαϊδεύοντας το παχύ μουστάκι του.

Η Ουρανία εστίασε προς το μέρος του νεαρού ζευγαριού και χαμογέλασε αδρά. «Δε λέω πως δεν είναι καλή οικογένεια, όμως αυτός ο νεαρός δεν ξέρω αν έχει θάρρος ή θράσος».

«Θάρρος έχει, Ουρανία. Το λέει η καρδιά του. Γι' αυτό και του έδωσα την άδειαν να χορέψει μετά της θυγατρός μας».

Η γυναίκα του τον κοίταξε σαν να τον έβλεπε πρώτη φορά. Ο άντρας της ή είχε πει λιγάκι παραπάνω ή κάτι είχε κατά νου. Εδώ για να χορέψει με τον αδελφό της απαιτούσε την άδειά του, πολύ περισσότερο με κάποιον παντελώς ξένο. «Εμείς δε θα χορέψουμε;» του είπε αναστενάζοντας.

«Να χορέψεις θέλεις ή να επιδειξεις την καινούργια τουαλέτα που έραψες;»

«Να χορέψω θέλω, Πελοπίδα», του είπε κάπως ενοχλημένη.
«Δεν είναι πια διά ημάς οι χοροί, γυναίκα. Είναι δυνατόν να χορεύουν η Ειρήνη και ο Δαμιανός μας κι εμείς πιο δίπλα τους να τους συναγωνιζόμαστε; Θα φανούμε φαιδρού!».

Η γυναίκα του ξανακοίταξε προς το μέρος του ζευγαριού. Σαν να 'χε δίκιο ο άντρας της. Η κόρη τους ένας μίσχος, μια αέρινη οπτασία τυλιγμένη σε λιλά μουσελίνα κι εκείνη, που είχε παχύνει μετά την τελευταία γέννα πάνω από δέκα κιλά, μάταια προσπαθούσε να τα κρύψει μέσα στον στενό κορσέ και τα παχουλιά μπράτσα της κάτω απ' τη μεταξωτή εσάρπα της. Κάθε συναγωνισμός ήταν μάταιος.

Η Ειρήνη δεν τολμούσε να τον κοιτάξει στα μάτια, όμως ένιωθε τα δυνατά του χέρια να τη συγκρατούν σε κάθε στροφή. Μήπως έβλεπε όνειρο; Ναι, μάλλον. Δεν μπορεί να βρισκόταν στην αγκαλιά αυτού του τόσο τολμηρού νέου, και μάλιστα με την άδεια του πατέρα της. Απ' την πρώτη στιγμή είχε χαθεί στη γοητεία των καστανών ματιών του, πλαισιωμένων από μακριές, κατάμαυρες βλεφαρίδες. Τα μαύρα μαλλιά του, πολύ πυκνά, στεφάνωναν σαν κύματα το οβάλ πρόσωπό του και το μικρό μουστάκι του, που ανέβαινε ελαφρώς στις άκρες προς τα πάνω, του πρόσθετε επιπλέον αρρενωπότητα. Τα σαρκώδη χείλη του ήταν εντυπωσιακά και ακόμη περισσότερο το λαμπερό χαμόγέλό του.

Γύρω στο ένα κεφάλι πιο ψηλός απ' την ίδια, είχε ευθυτενές, γεροδεμένο κορμί και ακόμη πιο δυνατά χέρια, που την κρατούσαν σταθερά. Ήταν μαγεμένος από αυτό που έβλεπαν τα μάτια του. Αυτή η οπτασία είχε υπέροχα γαλάζια μάτια και η χαριτωμένη μικρή μύτη που κοίταζε τον ουρανό είχε μια μικρή ελίτσα δίπλα στο δεξί ρουθούνι που την έκανε ακόμη πιο ελκυστική. Και μετά εκείνο το χαμόγελο, με το επάνω χείλος να υψώνεται αυθάδικα και να τρεμοπαίζει ελαφρά.

«Χορεύετε πολύ όμορφα, δεσποινίς Μαρκεζάνου», της είπε μετά τον πρώτο τους χορό.

«Σας ευχαριστώ...» είπε ντροπαλά.

«Η ευχαρίστηση είναι δική μου, δεσποινίς... Πώς ονομάζεστε;»

«Ειρήνη...»

«Και πού διαμένετε;»

«Στην Αθήνα, σε μία πάροδο της οδού Πατησίων».

«Μένουμε ολίγον τι μακριά, όμως όταν υπάρχει αυτοκίνητο, οι αποστάσεις εκμηδενίζονται».

«Έχετε αυτοκίνητο;» τον ρώτησε με θαυμασμό.

«Ναι, όμως υπάρχει και μία άμαξα στην κατοχή μας. Αυτή τη χρησιμοποιεί περισσότερο η μητέρα για τις βόλτες ή τις επισκέψεις της. Το αυτοκίνητο το μοιράζομαι εγώ με τον πατέρα».

«Θα είναι πολύ ρομαντικό να κάνει τους περιπάτους της με άμαξα και άλογο».

«Έτσι λέει κι εκείνη, ότι προτιμά την άμαξα. Η μητέρα είναι αρκετά ρομαντική. Να, εκεί κάθεται», είπε και της έδειξε με το βλέμμα του μια πολύ κομψή κυρία στολισμένη μ' εντυπωσιακά κοσμήματα.

«Εκείνη η κυρία με την τιάρα στα μαλλιά;»

«Ναι, η μητέρα μερικές φορές υπερβάλλει».

«Μα γιατί το λέτε αυτό; Εγώ το βρίσκω πολύ όμορφο να στολίζει τα μαλλιά μια τιάρα. Δεν είναι μόνο προνόμιο των πριγκιπισσών».

«Είστε πολύ ευγενική», της είπε χαμογελώντας.

«Εσείς πού διαμένετε;»

«Στην Κηφισιά».

«Α, εις τας εξοχάς, όπως λέει ο πατέρας μου».

«Όντως εις τας εξοχάς».

«Πηγαίνουμε κάποιες φορές τα καλοκαίρια για να πάρουμε καθαρό αέρα».

«Εμείς διαμένουμε εκεί μόνιμα και πιστέψτε με, έτσι και σπυνηθίσετε την περιοχή, δε θα θέλετε να φύγετε. Σε απόσταση αναπνοής υπάρχουν παντού δάση και πυκνή βλάστηση. Κάποτε ήταν μόνο βοσκοτόπια, όμως τώρα τελευταία έχουν αρχίσει και χτίζονται όλο και περισσότερες θερινές κατοικίες, μεγάλες επαύλεις, και μάλιστα γίνονται και πολλοί χοροί στους κήπους αυτών των κατοικιών με μεγάλη επιτυχία».

«Θα ήθελα πολύ να μπορώσα να παρευρεθώ σ' έναν τέτοιο χορό».

«Αλήθεια το λέτε;» της είπε ενώ την κοίταζε με θαυμασμό. «Ξέρετε, σκέφτομαι με την έλευση της θερινής περιόδου να οργανώσω μια τέτοια συγκέντρωση στο σπίτι μας για την υποδοχή του καλοκαιριού και πιστέψτε με θα ήταν χαρά μου να σας καλέσω».

«Θα ήταν τιμή μου», του είπε σχεδόν ψιθυριστά, απορώντας και η ίδια με την τόλμη της να επιβεβαιώσει την ευαρέσκειά της για την πρόσκλησή του.

Η μουσική σταμάτησε και τα ζευγάρια χειροκρότησαν την ορχήστρα, που αποτελούνταν απ' τους καλύτερους μουσικούς. Ο Κωνσταντίνος την κοίταζε και στα μάτια του ζωγραφίστηκε η αγωνία.

«Δεσποινίς Ειρήνη, μας έχει μείνει μόνο ένας χορός, γι' αυτό πρέπει να σας πω ότι θα ήταν χαρά μου να σας ξαναδώ. Πρέπει να σας ξαναδώ».

Η Ειρήνη τον κοίταξε κατάπληκτη. Ο τόνος της φωνής του ήταν παρακλητικός, μα συνάμα κι επιτακτικός. Δεν τη γνώριζε παρά μόνο δέκα λεπτά και όμως τόλμησε να της ζητήσει να την ξαναδεί χωρίς καν να φοβάται τον πατέρα της, που λίγα μέτρα πιο πέρα δεν τους έχανε απ' το οπτικό του πεδίο. Κανονικά θα έπρεπε να του ζητήσει συγγνώμη προφασισζόμενη μια μικρή αδιαθεσία και να επιστρέψει στην οικογένειά της, όμως η καρδιά της, που χτυπούσε άτακτα, της έλεγε πως ποτέ άλλοτε δεν

είχε νιώσει τόσο όμορφα όσο αυτή τη στιγμή. Η μουσική άρχισε και πάλι κι εκείνος την άδραξε αμέσως απ' τη μέση χωρίς να χάσει δευτερόλεπτο.

«Μα εγώ δεν μπορώ να κυκλοφορήσω έξω χωρίς την άδεια του πατέρα μου...» του είπε με χαμηλωμένο βλέμμα.

«Θέλετε να πείτε πως δε βγαίνετε καθόλου απ' το σπίτι μόνη;»

«Μόνο για το σχολείο».

«Ορίστε; Είστε μαθήτρια;»

«Μάλιστα... Πηγαίνω στην ογδόη».

«Μα το Θεό, δε σας φαίνεται καθόλου. Δείχνετε τουλάχιστον είκοσι. Και βρίσκεστε συνεχώς υπό επιτήρηση;»

«Μία τάξη ακόμη και μετά, αν κατορθώσω και μπω στο πανεπιστήμιο, πιστεύω ότι θα χαλαρώσει κάπως η οικογενειακή εποπτεία. Βλέπετε ο πατέρας μου, ως στρατηγός που είναι, πρέπει να κρατά ψηλά την τιμή της οικογένειάς του. Η γυναίκα του Καίσαρος δεν οφείλει να είναι τιμιά, πρέπει και να φαίνεται τιμιά, μας λέει κάθε μέρα στο σπίτι», είπε τεντώνοντας το δείκτη του δεξιού χεριού της. Κοιτάχτηκαν και παραλίγο να ξεσπάσουν σε δυνατά γέλια, που έπνιξαν με κόπο. Τα ξεσπάσματα γέλιου μεταξύ ζευγαριών κατά τη διάρκεια χορού παραβίαζαν τους κανόνες καλής συμπεριφοράς.

«Και αν κάποιος θέλει να σας δει οπωσδήποτε;» της είπε ενώ τα μάτια του την πυρπολούσαν. «Σας παρακαλώ. Δεν μπορεί, θα υπάρχει κάποιος τρόπος».

Η κοπέλα κοίταξε προς τη μεριά του πατέρα της, που ευτυχώς συνομιλούσε με κάποιον κύριο και μετά είπε σχεδόν ξέπνοα. «Σχεδόν κάθε Κυριακή πηγαίνουμε στον Βασιλικό Κήπο, όπου οι γονείς μου συναντιούνται με φίλους για κάποιο αφέψημα και ανταλλαγή νέων».

«Πολύ ωραία, την επόμενη Κυριακή θα βρίσκομαι στον Βασιλικό Κήπο».

«Θα είναι όμως αδύνατον να σας μιλήσω».

«Αν θέλετε, θα μπορέσετε», της είπε πειστικά και την έσφιξε περισσότερο.

Η Ειρήνη μόλις συνειδητοποίησε ότι είχε ανοιχτεί πολύ με τον άγνωστο άντρα και με μια φευγαλέα ματιά είδε το αυστηρό βλέμμα του πατέρα της να την παρακολουθεί. Κοκκίνισε ολόκληρη και με τρόπο τραβήχτηκε απ' την αγκαλιά του και του χαμογέλασε αμήχανα. Η μουσική σταμάτησε και ο νέος υποκλίθηκε και τη συνόδευσε στους γονείς της.

«Κυρία Μαρκεζάνου, στρατηγέ μου, σας ευχαριστώ πολύ που μου εκάνατε την τιμή να χορέψω μετά της δεσποινίδος κόρης σας», είπε και υποκλίθηκε ελαφρά. «Σας την παραδίδω ακριβώς όπως μου ζητήθηκε, μετά από τρεις χορούς και σας εύχομαι ευτυχές το νέον έτος».

«Το ίδιο εύχομαι κι εγώ διά την οικογένειάν σας», είπε ο στρατηγός χαϊδεύοντας το μουστάκι του.

«Κυρία μου, στρατηγέ, δεσποινίς, υποκλίνομαι», είπε και με μια κίνηση του κεφαλιού που δήλωνε υπόκλιση επέστρεψε στην παρέα των τριών φίλων του, που τον περικύκλωσαν αμέσως.

«Ποια είναι η κοπέλα;» τον ρώτησε ο ψηλότερος, που ήταν και ο πιο εντυπωσιακός απ' όλους.

«Η Ειρήνη Μαρκεζάνου, κόρη στρατηγού».

«Εκείνου εκεί με τη στολή και τα παράσημα;»

«Εκείνου».

«Τον γνωρίζεις;»

«Όχι, σήμερα τον γνώρισα».

«Και τόλμησες να ζητήσεις την κόρη του σε χορό;»

«Ναι, Μιχαήλ, τόλμησα. Και ο τολμών νικά».

«Αυτό είναι που εκτιμώ σ' εσένα, φίλε μου», του είπε ο άλλος νέος και τον χτύπησε απαλά στην πλάτη. «Το ότι τολμάς».

«Σ' ευχαριστώ, Αγγελή. Πες μου, σε παρακαλώ, δεν είναι πολύ όμορφο κορίτσι;»

«Ναι... σαν επίγειος άγγελος».

«Αν τη ζητήσω εγώ να χορέψουμε, θα δεχτεί ο στρατηγός;»
είπε ο τρίτος.

«Αν πας εσύ, Φιλοποίμην, έτσι όπως έχεις παραπιά, τον βλέπω να βγάξει τη λόγχη του και αντί για ρεβεγιόν να έχουμε μάχη», απάντησε ο Αγγελής και ξέσπασαν όλοι σε δυνατά γέλια.

«Δεν ξέρω τι λέτε εσείς, φίλοι μου, εγώ την κοπέλα αυτή θα την ξαναδώ, και μάλιστα πολύ σύντομα».

«Με ποιο τρόπο; Θα σκαρφαλώσεις στο μπαλκόνι της από την κληματαριά, σαν τον Ρωμαίο στο μπαλκόνι της Ιουλιέτας;»
είπε ο Μιχαήλ και ανασήκωσε το φρύδι του.

«Κι όμως θα την ξαναδώ. Την επόμενη Κυριακή έρχεστε μαζί μου;»

«Για πού;»

«Για έναν περίπατο στον Βασιλικό Κήπο. Εκεί θα τη συναντήσω».

Οι άντρες τον κοίταξαν με θαυμασμό.

«Έχεις συνάντηση μαζί της;»

«Δε θα είναι μόνη, θα είναι και ο στρατηγός μαζί της. Όμως κάπως πρέπει να τη δω».

«Μακάρι να μπορούσα να έρθω», είπε ο Αγγελής, «αλλά έχουμε τραπέζι στο σπίτι. Σου το έχω πει νομίζω».

«Ναι, το ξέρω».

«Κι εμείς θα λείψουμε στο Μεσολόγγι, για να δούμε τον αδελφό της μητέρας μου που είναι άρρωστος», είπε ο Φιλοποίμην.

«Εγώ όμως που δεν έχω καμία υποχρέωση θα έρθω μαζί σου», είπε ο Μιχαήλ.

«Σ' ευχαριστώ, εξάδελφε. Αυτή την κοπέλα πρέπει και θέλω να την ξαναδώ».

Η Ειρήνη που είχε αναποκοκκινίσει ολόκληρη καθόταν δίπλα στη μητέρα της κι έκανε πως παρακολουθούσε τον αδελφό

της που χόρευε με μια χαριτωμένη δεσποινίδα. Η Ουρανία, που έκανε αέρα με τη βεντάλια της προσπαθώντας ν' αποδιώξει τον καπνό απ' τα τσιγάρα και τα πούρα των αντρών, την κοίταζε λοξά, αλλά δεν είπε τίποτα. Μετά αφοσιώθηκε στην παρατήρηση των ντυσιμάτων των γυναικών, μορφάζοντας όταν έβλεπε κάποια απ' τα φορέματα να έχουν μεγάλο ντεκολτέ ή ανοιχτή πλάτη.

Για το υπόλοιπο της βραδιάς είχε χάσει την αίσθηση του τόπου και του χρόνου. Τα λίγα αυτά λεπτά που βρέθηκε για πρώτη φορά χορεύοντας στην αγκαλιά ενός άντρα, και μάλιστα ιδιαίτερα γοητευτικού, την είχαν απαγάγει απ' το περιβάλλον της αίθουσας του χορού και την είχαν μεταφέρει σε μια άλλη διάσταση, όπου οι νόμοι της βαρύτητας είναι άγνωστοι, δε χρειάζεται ν' αναπνέεις, είσαι κουφός, τυφλός και μουνγκός.

Μα ποιος ήταν αυτός ο νέος που με τόση τόλμη ήρθε και ζήτησε απ' τον πατέρα της την άδεια να χορέψει μαζί της; Προσπάθησε με πλάγιο τρόπο να μάθει κάτι απ' τη μητέρα της, όμως εκείνη της απάντησε ξερά, πως το μόνο που γνώριζε ήταν πως είχε καταγωγή από κάποιον Κερκυραίο κόντε και ότι ο πατέρας του κατασκεύαζε νήματα.

Δεν κοιμήθηκε όλο το βράδυ, αναπολώντας το άγγιγμα των χεριών του, το πυρωμένο βλέμμα του, την καυτή ανάσα του, το χαμόγελό του. Περιμένε ανυπόμονα τη συνάντησή της με τη Μαγδαληνή, να της εξιστορήσει όλα αυτά που είχε βιώσει και ήταν πρωτόγνωρα για εκείνη και που είχε διαβάσει μόνο σε μυθιστορηματικά βιβλία, κρυφά απ' τον πατέρα της. Και η Μαγδαληνή ρούφηξε την κάθε της λέξη αναστενάζοντας κάθε λίγο και λιγάκι.

«Είναι τόσο, μα τόσο ρομαντικά όλα αυτά», είπε ενώ ξεφύλλιζε το βιβλίο Θεολογίας. «Είπες μαύρα μαλλιά και καστανά μάτια; Κοίτα εδώ, μοιάζει με αυτόν;» της έδειξε τη φωτογραφία ενός πολύ γοητευτικού άντρα.

Η Ειρήνη την πήρε και την κοίταξε με προσοχή. «Ποιος είναι αυτός;»

«Ο Τάιρον Πάουερ. Μεγάλος σταρ και γόης του Χόλιγουντ». «Κάπου ναι, μοιάζουν λιγάκι, όμως δεν είναι τόσο όμορφος όσο αυτός».

«Αλήθεια λες; Μοιάζουν λιγάκι;» της είπε μ' ενθουσιασμό. «Έχει μαύρα μαλλιά, μάτια και μύτη σαν κι αυτόν... τον πώς τον είπες;»

«Τάιρον Πάουερ».

«Ναι, τον Πάουερ, κι επιπλέον είναι κόντες».

«Κόντες! Δηλαδή θα γίνεις κοντεσίνα;»

«Τα παραλέξ, Μαγδαληνή. Ένα χορό μόνο χορέψαμε... δηλαδή τρεις».

«Σου είπα να με λες Μάγδα. Μάγδα Σταρ».

«Σταρ; Τι είναι πάλι αυτό;»

«Το καλλιτεχνικό μου ψευδώνυμο. Δεν μπορώ να λέγομαι Μαγδαληνή Ραγά. Άσε που ο πατέρας μου έτσι και διαβάσει τ' όνομά του σε ταμπέλα θεάτρου θα πάθει εγκεφαλικό. Ενώ το Σταρ είναι ό,τι πρέπει. Μάγδα το αστέρι δηλαδή», είπε αναστενάζοντας.

«Μακάρι να γίνεις όχι μόνο σταρ, αλλά και να πας στο Χόλιγουντ».

«Μωρέ, έτσι και βγω εγώ στο σανίδι, παντού θα πάω. Όμως άσε εμένα τώρα και πες μου για τον Πάουερ. Εσύ τον φλέρταρες πρώτη;»

«Μα τι είναι αυτά που λες; Που να τολμήσω εγώ να κάνω κάτι τέτοιο, και μάλιστα μπροστά στους γονείς μου; Εκείνος ήρθε και με ζήτησε απ' τον πατέρα μου να χορέψουμε».

«Και δέχτηκε ο στρατηγός;»

«Ναι, και μάλιστα χωρίς δυσκολία. Έθεσε όμως όρο. Τρεις χορούς μόνο».

«Και μετά;»

«Μετά; Δεν έχει μετά. Δε με ξαναπλησίασε ως τις δύο που φύγαμε».

«Και αυτό ήταν όλο; Άραγε θα τον ξαναδείς; Ίσως σε κάποιον άλλο χορό... ποιος ξέρει...»

«Ίσως συντομότερα...»

«Δηλαδή;»

«Του είπα ότι τις Κυριακές συχνάζουμε οικογενειακά στον Βασιλικό Κήπο και είπε πως θα έρθει την επόμενη Κυριακή να με συναντήσει. Τώρα πώς θα γίνει αυτό, δεν έχω ιδέα».

«Τότε θα ζητήσω απ' τον πατέρα να μου επιτρέψει να έρθω μαζί σας στον περίπατο και θα σε βοηθήσω να τα πείτε».

«Αλήθεια λες, Μάγδα Σταρ; Θα με βοηθήσεις να τον δω;»

«Στην τιμή της θεατρικής μου καριέρας», είπε η Μαγδαληνή και ακούμπησε το χέρι στην καρδιά της.

Κοιτάχτηκαν συνωμοτικά και μετά έβαλαν τα γέλια.

Έτσι κι έγινε. Εκείνο το κυριακάτικο πρωινό, στις 9 Ιανουαρίου του 1938, μετά τον εκκλησιασμό στον Μητροπολιτικό Ναό Αθηνών, η Ειρήνη μαζί με την οικογένειά της και τη Μαγδαληνή πήγαν στον Βασιλικό Κήπο. Εκεί, ανάμεσα στα καθίσματα ενός μικρού καφενείου, εντόπισε τον Κωνσταντίνο που συνοδευόταν από κάποιον άλλο εντυπωσιακό νέο.

«Αυτός, αυτός είναι!» είπε με λαχτάρα η Ειρήνη.

«Ποιος; Πού;»

«Πίσω μας. Κάθεται μαζί μ' ένα φίλο του». Η Μαγδαληνή έστρεψε το κεφάλι. «Μη γυρίζεις το κεφάλι σου, ανόητη, και μας δει ο πατέρας μου», της είπε τρέμοντας.

«Ω, Θεούλη μου, ο Τάιρον Πάουερ δίπλα στον Έρολ Φλιν».

«Ποιος είναι πάλι αυτός ο Έρολ Φλιν;»

«Ωχ, μα πού ζεις, καημένη. Όλες οι γυναίκες του κόσμου πεθαίνουν για τον Έρολ Φλιν κι εσύ ρωτάς ποιος είναι; Ο μεγαλύτερος σταρ του σινεμά. Αυτός που έπαιξε στο *Κάπταιν Μπλαντ*. Αχ δες, τρέμουν τα χέρια μου».

«Σύνελθε, σε παρακαλώ, και σκέψου πώς θα τους πλησιάσουμε χωρίς να μας πάρει είδηση ο πατέρας μου».

«Άφησέ με να σκεφτώ γιατί τα έχω χάσει. Κοίτα», της είπε αμέσως. «Θα ζητήσουμε άδεια απ' το στρατηγό να ταΐσουμε τις πάπιες πιο κάτω. Αυτοί θα μας δουν να πηγαίνουμε προς τη λιμνούλα και θα μας ακολουθήσουν. Εκεί μπορείτε να τα πείτε».

Σηκώθηκαν μαζί κρατώντας τα κουλούρια που είχαν αγοράσει απ' τον πλανόδιο πωλητή και πλησίασαν το στρατηγό που συνομιλούσε μ' ένα άλλο ζευγάρι.

«Κύριε Μαρκεζάνε, μπορούμε να πάμε με την Ειρήνη να ταΐσουμε τις πάπιες;» είπε η Μαγδαληνή.

Εκείνος τις κοίταξε αυστηρά και είπε: «Βεβαίως, όμως εις τριάκοντα λεπτά το αργότερο να έχετε επιστρέψει».

«Μάλιστα, στρατηγέ μου».

Οι νέοι, όπως το περίμεναν, σηκώθηκαν και αυτοί απ' τα καθίσματά τους και τις ακολούθησαν διακριτικά. Τα κορίτσια στάθηκαν μπροστά στη λίμνη χαχανίζοντας και πετώντας ψίχουλα στην πάπιες. Οι νέοι ήρθαν δίπλα τους και άρχισαν να πετάνε κι εκείνοι ψίχουλα απ' τα κουλούρια τους.

«Πολύ χαίρομαι που σας ξαναβλέπω», είπε στην Ειρήνη ο Κωνσταντίνος.

«Κι εγώ», απάντησε ντροπαλά η κοπέλα.

«Από εδώ ο Μιχαήλ Φαράκος, πρώτος μου εξάδελφος».

«Και από εδώ η φίλη μου Μαγδαλ... Μάγδα Ραγά».

«Χαίρω πολύ, δεσποινίς», είπε ο Μιχαήλ στην Ειρήνη και τα γκριζοπράσινα μάτια του την κοίταξαν μ' έκδηλο θαυμασμό.

Η Ειρήνη αισθάνθηκε λίγο άβολα στο ένθερμο σφιξιμο των χειρών τους. Η συνάντησή τους κράτησε μόνο ένα τέταρτο, όμως πρόλαβαν να πουν αρκετά και να ορίσουν το επόμενο και πιο οργανωμένο ραντεβού τους την άλλη Κυριακή. Όλο αυτό το διάστημα μάταια η Μαγδαληνή προσπάθησε να προσελκύσει το

ενδιαφέρον του Μιχαήλ, που ήταν φανερά γοητευμένος απ' την παρουσία της Ειρήνης. Η Μαγδαληνή ενθουσιάστηκε μαζί του, όμως εκείνος, απ' την πρώτη στιγμή και σχεδόν απροκάλυπτα, έδειξε την προτίμησή του για την Ειρήνη, κάτι που δεν πέρασε απαρατήρητο απ' την ίδια, όμως το θεώρησε δείγμα αποδοχής της από συγγενικό του πρόσωπο και τίποτα περισσότερο. Τα κορίτσια επέστρεψαν πίσω στις θέσεις τους ενώ ο Κωνσταντίνος με τον Μιχαήλ συνέχισαν τη βόλτα τους στον Κήπο. Εξάλλου το ραντεβού είχε κλειστεί για την επόμενη Κυριακή και δεν υπήρχε λόγος να κάνει αισθητή την παρουσία του στο στρατηγό, προκαλώντας υποψίες που θα τους εμπόδιζαν να ειπωθούν.

Και τα ραντεβού με τον Κωνσταντίνο συνεχίστηκαν, τότε να συνοδεύεται απ' τον Μιχαήλ και άλλοτε απ' τον Αγγελή ή τον Φιλοποίμενα. Στην περίπου μισή ώρα συνάντησης που το ζευγάρι είχε στη διάθεσή του κάθε φορά, όσο κι αν προσπαθούσαν ν' απομονωθούν, ήταν αδύνατον, ειδικά σαν ερχόταν ο Μιχαήλ, που χωνόταν ανάμεσά τους ρωτώντας πάντα κάτι που ήταν άσχετο. Τα χρονικά περιθώρια δεν ήταν πολλά και ο πατέρας της που βρισκόταν πάντα εκεί κοντά ανησυχώντας ίσως να την έψαχνε κι έτσι η Ειρήνη αποχωριζόταν τον Κωνσταντίνο με βαριά καρδιά, δίνοντας ραντεβού για την επόμενη Κυριακή.

Κι όταν κάποιες φορές ο στρατηγός ή λόγω κακοκαιρίας ή γιατί έπρεπε να πάνε σε κάποια επίσκεψη ή γιατί τον καλούσαν στο Επιτελείο στρατού ανέβαλε τον περίπατο, η Ειρήνη έπεφτε σε μαύρη μελαγχολία και το μόνο που έκανε ήταν να κοιτάζει απ' το παραθύρι του διαμερίσματός της στην οδό Ίμβρου, τον χωμάτινο δρόμο όπου έπαιζαν τα παιδιά ή να διαβάζει κρυφά ερωτικά μυθιστορήματα, από εκείνα που οι ερωτευμένοι άντρες έκλεβαν τις αγαπημένες τους. Μαζί της σ' αυτά τα μυστικά ραντεβού της καρδιάς πάντα η Μαγδαληνή, ν' αναστενάζουν σε συγχορδία, η μία για τον Κωνσταντίνο και η άλλη για

τον Μιχαήλ, που δεν της έδινε σημασία. Γιατί η φίλη της είχε τσιμπηθεί μαζί του.

«Είμαι τόσο άσχημη, Ειρήνη;» ρωτούσε τη φίλη της. «Γιατί με αποφεύγει ο Μιχαήλ; Τι θα πρέπει να κάνω για να του αρέσω;»

Η Ειρήνη κοιτούσε την καστανή κοπέλα με τα πλούσια μπουκλάκια των μαλλιών της να πέφτουν άτακτα στα μάτια της και χαμογελούσε ενθαρρυντικά.

«Εσύ άσχημη; Έχεις δει θεατρίνα άσχημη; Έτσι και βγεις στο θέατρο, οι άντρες θα κάνουν ουρά για ένα σου χαμόγελο.»

«Τότε γιατί δε με προσέχει ο Μιχαήλ;»

«Γιατί ο Μιχαήλ δε θέλει μία μόνο κοπέλα, αλλά πολλές. Επειδή είναι ωραίος, πιστεύει πως όλες οι γυναίκες είναι δικές του. Κι αν θέλεις τη γνώμη μου, μην τον ενθαρρύνεις, για το καλό σου το λέω. Τον θεωρώ επικίνδυνο. Αφού πάρει αυτό που θέλει μετά θα σ' εγκαταλείψει. Δεν είναι σαν τον Κωνσταντίνο ούτε σαν τον Αγγελή και τον Φιλοποίμενα, που είναι σοβαροί και μετρημένοι νέοι. Απ' ό,τι όμως μου είπε ο Κωνσταντίνος, ο Φιλοποίμην θ' αρραβωνιαστεί σύντομα μια κοπέλα, ενώ ο Αγγελής είναι ελεύθερος.»

«Ναι, αλλά δε μου αρέσει. Έχει μεγάλη μύτη και δε μοιάζει με κανέναν ηθοποιό.»

«Δηλαδή για να σου αρέσει κάποιος πρέπει να μοιάζει με ηθοποιό; Αφού θα γίνεις εσύ ηθοποιός», προσπάθησε να την παρηγορήσει.

Και η μία Κυριακή ακολούθησε την άλλη, με τη συνοδεία πότε του Μιχαήλ και πότε των δύο άλλων φίλων του. Οι τέσσερις τους ήταν σχεδόν αχώριστοι. Ο Κωνσταντίνος τους αγαπούσε και τους τρεις, με διαφορετικό όμως τρόπο. Ο ξάδελφός του Μιχαήλ μπορεί να ήταν λίγο απότομος και πιεστικός σε κάποια πράγματα, όμως ήταν πάντα πρόθυμος να τους ακολουθήσει παντού. Ο Φιλοποίμην Βαγιώνης, γόνος γνωστής και εν ενεργ-

γεία πολιτικής οικογένειας τους έκανε όλους να γελάνε με τα αστεία του. Όμως ο αγαπημένος του ήταν ο Αγγελής Κονταράκης με την ομώνυμη βιομηχανία μπρούντζινων κατασκευών, μ' εργοστάσιο στον Βοτανικό. Και οι δύο τους εκτός από γόνους καλών οικογενειών, ήταν και συμμαθητές του στο σχολείο.

Ο Μιχαήλ Φαράκος ήταν τρία χρόνια μεγαλύτερός του και με απροσδιόριστο επάγγελμα. Ο ίδιος δήλωνε επενδυτής, αλλά εκείνο που ήξερε να κάνει πολύ καλά ήταν να τρώει απ' τα έτοιμα, που προέρχονταν απ' την περιουσία της μάνας του. Γιατί η μητέρα του Χαριτίνη ήταν αδελφή του Τζανή Μποτέλη και την είχαν προικίσει αδρά όταν ερωτεύτηκε και παντρεύτηκε έναν απλό υπάλληλο τραπέζης, τον Παναγή Φαράκο, που αργότερα έγινε διευθυντής και είχε και κάποια τυχερά. Με τα χρόνια και όσο μεγάλωνε ο Μιχαήλ, η άλλοτε μεγάλη της περιουσία σταδιακά άρχισε να εξανεμίζεται εξαιτίας του γιου της, που είχε μάθει να κάθεται και να ξοδεύει. Ο άντρας της δεν μπορούσε να επέμβει, μια και η γυναίκα του είχε αδυναμία στον Μιχαήλ, ειδικά από τότε που η μεγαλύτερη κόρη της η Αμβροσία είχε παντρευτεί έναν έμπορο λαδιού, που δεν ήθελε να βλέπει στα μάτια του τον κουνιάδο του.

Αυτή η προστριβή τους ήταν και ο λόγος που είχαν χαλάσει οι σχέσεις της με την κόρη της. Η Χαριτίνη της είχε δηλώσει πως θα γινόταν δεκτή στο σπίτι τους μόνο χωρίς την παρουσία του χοντροκομμένου σε τρόπους γαμπρού της, που είχε τολμήσει να προσβάλει το γιο της και την οικογένειά τους. Κανείς στον περίγυρό τους δεν είχε καταλάβει τι ήταν εκείνο που έκανε τους δύο άντρες να έχουν τόσο κακές σχέσεις και να μη μιλιούνται.

Με τον ξάδελφό του είχαν μεγαλώσει μαζί και όταν γεννήθηκε ο Κωνσταντίνος, ο τρίχρονος Μιχαήλ βρισκόταν στο νοσοκομείο μαζί με τη μητέρα του και ήταν φυσικό να πρωτοπαίξουν μαζί και να δεθούν, αν και ως χαρακτήρες δεν είχαν πολλά κοινά. Εκείνος ως παιδί ήθελε όλα τα παιχνίδια δικά του και

ήταν φωνακλός και κτητικός, ενώ ο Κωνσταντίνος ήταν πάντα χαμογελαστός και δοτικός. Αργότερα στην εφηβεία, αν και μικρότερος, ήταν περισσότερο σοβαρός και υπεύθυνος σε σύγκριση με τον ξάδελφό του, που ήταν επιπόλαιος, ανέμελος και μπον βιβέρ. Κι όσο ο Κωνσταντίνος ήταν ακόμα μικρός και μέχρι να πάει στο στρατό, ο Μιχαήλ κέρδιζε τα βλέμματα θαυμασμού των γυναικών όπου κι αν πήγαιναν. Όμως όταν επέστρεψε απ' το στρατό, άνδρωσε και τότε τα γυναικεία βλέμματα στράφηκαν επάνω του.

Ήταν η πρώτη φορά που διαπίστωσε μια αντιπαλότητα εκ μέρους του ξαδέλφου. Ο Μιχαήλ, μαθημένος να κερδίζει τις εντυπώσεις, ίσως λόγω παραστήματος και του χρώματος ματιών και μαλλιών ή λόγω ντυσίματος, μια και πρόσεχε να είναι πάντα κομψός και καλοντυμένος, ενοχλήθηκε που έπαψε να έχει την πρωτοκαθεδρία. Την προσοχή και την προτίμηση άρχισε να τις κερδίζει ο Κωνσταντίνος, κι ας μην έκανε ιδιαίτερες προσπάθειες να το πετύχει.

Ήταν τότε που εμφανίστηκε στα κοινωνικά δρώμενα η πολύφερρη νύφη Ρίκα Κατσαντώνη, κόρη ανερχόμενου μεγαλοεπιχειρηματία, που ενώ στην αρχή ενέδωσε στο φλερτ του Μιχαήλ για κάποιο διάστημα, σύντομα άλλαξε γνώμη κι έστρεψε όλο το ενδιαφέρον της στον Κωνσταντίνο. Αυτό δεν του άρεσε καθόλου, ειδικά επειδή ήταν η καταλληλότερη για γάμο, μια και εκτός από ομορφιά είχε και μεγάλη περιουσία και αν εκείνη έλεγε το ναι, θα την παντρευόταν. Όχι πως τον ενδιέφερε ο γάμος και η οικογένεια, αλλά η Ρίκα θα τον ανέβαζε κοινωνικά ακόμα ψηλότερα, χώρια που θα ζούσε βασιλικά μαζί της. Όμως τον παράτησε για χάρη του Κωνσταντίνου.

Επίσημα ο ίδιος παρουσιαζόταν σαν εισοδηματίας κι επενδυτής, όμως ανεπίσημα τραγάνιζε την περιουσία των γονιών του, δηλαδή της μάνας του, καταθέτοντάς την στην πράσινη τσόχα σε χαρτοπαικτικές λέσχες, στον ιππόδρομο, ακόμα και σε

μπαρμπουτιέρες, κάτι που ήταν κοινό μυστικό για πολλούς, όχι όμως για τους γονείς του, που είχαν μαύρα μεσάνυχτα. Τα χρέη του, ειδικά τα τελευταία δύο χρόνια, είχαν αυξηθεί πολύ και είχε δημιουργήσει εχθρούς.

Ο Κωνσταντίνος τον κάλυπτε όσο μπορούσε οικονομικά κάθε φορά που του ζητούσε δανεικά για να ρεφάρει και τον συμβούλευε ν' απομακρυνθεί από αυτή την κακιά συνήθεια. Και ενώ του υποσχόταν πως θα το κάνει, συνέχιζε την ίδια τακτική. Όταν κέρδιζε, κάτι που ήταν τόσο σπάνιο όσο και οι χειμωνιάτικες λιακάδες, τότε του επέστρεφε κάποια μικροποσά, που όμως την επομένη τα έπαιρνε πίσω διπλά και τριπλά.

Είχε καταθέσει πάνω στην τσόχα μέχρι και χρυσές λίρες που του έδινε η μητέρα του για οικονομικές επενδύσεις, που θ' απέδιδαν περισσότερα, όπως της έλεγε κι εκείνη τον εμπιστευόταν τυφλά. Κι επειδή είχε τα τελευταία χρόνια προβλήματα με την καρδιά της, ο Κωνσταντίνος, για να μην πάθει τίποτα η αγαπημένη του θεία και πεθάνει, τον κάλυπτε σε όλους και προσπαθούσε να βοηθήσει όσο μπορούσε. Όσπου μια μέρα έφτασε στα όριά του και τσακώθηκαν άσχημα, όμως αυτό δεν κράτησε πολύ για χάρη της θείας Χαριτίνας, που της είχε μεγάλη αδυναμία κι επιπλέον είχε και ευαίσθητη υγεία.

Οι μέρες περνούσαν, οι εβδομάδες, ήρθε η άνοιξη, έφτασε το καλοκαιράκι και η Ειρήνη πήρε το απολυτήριό της με άριστα κι έπαινο, που έκανε τον πατέρα της πολύ υπερήφανο και της επέτρεψε να φορέσει για πρώτη φορά λίγο κοκκινάδι στις εξόδους τους και ξωφτερονες γόβες με τακούνι. Τώρα είχε σειρά το πανεπιστήμιο κι εκείνη, που ενώ ως τότε σκεφτόταν να παρακολουθήσει σαν τον αδελφό της την ιατρική σχολή στην Ελβετία, ξαφνικά άλλαξε γνώμη, δηλώνοντας ότι δεν την ενδιέφερε πλέον η ιατρική, αλλά ήθελε να φοιτήσει στη Νομική Σχολή Αθηνών μαζί με τη Μαγδαληνή και ότι προτιμούσε να

παραμένει στην Ελλάδα δίπλα στους δικούς της, προς μεγάλη χαρά του πατέρα της, που δεν είχε ιδέα για τα καρδιοχτύπια της κόρης του.

Όλο αυτό το διάστημα των πέντε μηνών που οι δύο νέοι συναντιόντουσαν εκεί μπροστά στη λιμνούλα με τις πάπιες του Βασιλικού Κήπου, εκείνη δεν πίστευε στην επιμονή του να τη βλέπει και κάθε φορά νόμιζε πως δε θα έρθει στο ραντεβού τους. Η οικογένεια Μποτέλη δεν ήταν μια απλή οικογένεια. Ψάχνοντας πολύ διακριτικά μέσω των συμμαθητριών της, αλλά και κάποιων οικογενειακών φίλων τάχα για τις κλωστές κεντήματος του εργοστασίου τους, είχε πληροφορηθεί ότι ο Κωνσταντίνος ήταν το μοναχοπαίδι της οικογένειας, που τον είχαν μεγαλώσει σαν πριγκιπόπουλο και πολλές πλούσιες οικογένειες των Αθηνών τον καλόβλεπαν για γαμπρό τους.

Ήταν ωραίος, μορφωμένος, μόλις είκοσι πέντε χρόνων και κληρονόμος μιας μεγάλης περιουσίας. Εκείνη δεν ήταν παρά κόρη ενός εν ενεργεία στρατηγού και απόφοιτη μαθήτρια της ογδόης, έστω και απ' το ελληνογαλλικό, που θεωρούνταν πολύ καλό σχολείο, ζούσε σ' ένα συμπαθητικό διαμέρισμα κοντά στην οδό Πατησίων, που μπορεί να ήταν ένας σικ δρόμος, δεν ήταν όμως Κηφισιά. Άραγε πώς ήταν το δικό του σπίτι;

Δεν της είχε πει ακόμα σ' αγαπώ, εξάλλου δεν ήταν ποτέ μόνοι, ίσα που προλάβαινε να της πει τα νέα του, πού πήγε και τι έκανε, γιατί εκείνος έβγαινε έξω με τους φίλους του σχεδόν κάθε βράδυ, όμως τα μάτια του της έλεγαν όλα αυτά που δεν έλεγαν τα χείλη του και αυτό και μόνο την ενθάρρυνε να συνεχίσει να τον βλέπει. Αν αυτό ήταν ο έρωτας για τον οποίο οι άνθρωποι έδιναν και τη ζωή τους, τότε θα ήθελε να τον ολοκληρώσει. Όχι όμως χωρίς την ευλογία της εκκλησίας.

Απ' το σπίτι της είχε μάθει από μικρή να σέβεται κάποια πράγματα κι ένα από αυτά ήταν πως η σαρκική ένωση δύο ανθρώπων αν δεν ευλογηθεί απ' τον Θεό είναι αμαρτία. Εξάλλου

σεβόταν τόσο πολύ τον πατέρα της, που έτσι κι έκανε κάτι, δε θα είχε μάτια να τον ξανακοιτάξει. Ο στρατηγός σε θέματα ηθικής ήταν απόλυτος και ειδικά η τιμή και τ' όνομα της κόρης του ήταν το άλφα και το ωμέγα στο σπίτι τους, κορόνα στο κεφάλι του. Και αυτό δεν αφορούσε μόνο στην κόρη του, αλλά και στο γιο του και του είχε δηλώσει πως αν εκμεταλλευόταν ή πρόσβαλε ανήθικα κάποιο κορίτσι και δεν το αποκαθιστούσε, θα τον διέγραφε από παιδί του.

Τα είχε πει όλα αυτά στον Κωνσταντίνο, δηλώνοντάς του από την αρχή ποιες ήταν οι αρχές της κι εκείνος της είχε απαντήσει πως θα σεβόταν κάθε της επιθυμία. Η μία συνάντηση ακολούθησε την άλλη ώσπου, αρχές Ιουνίου 1938, έφτασαν στο σπιτικό της δύο προσκλήσεις απ' την οικογένεια Μποτέλη για το χορό του καλωσορίσματος του καλοκαιριού, που θα γινόταν στις 15 του ίδιου μήνα στην έπαυλή τους Αύρα στην Κηφισιά. Η δεύτερη ήταν για τη Μαγδαληνή. Το κάλεσμα αφορούσε στις δύο δεσποινίδες και είχε γραμμένα επάνω με καλλιγραφικά γράμματα από μαύρο μελάνι τα ονόματά τους. Δεσποινίδα Ειρήνη Μαρκεζάνου και δεσποινίδα Μαγδαληνή Ραγά, που τις έκανε να πετάξουν στα ουράνια απ' τη χαρά τους.

Αθήνα, Πρωτοχρονιά του 1938. Μέσα στη μεγάλη σάλα χορού, ένας κεραινοβόλος έρωτας ανάβει φωτιά στις καρδιές της δεκαοκτάχρονης Ειρήνης και του Κωνσταντίνου, μοναδικού γόνου της πάμπλουτης οικογένειας Μποτέλη. Ενώστια σε όλα τα εμπόδια που δεν τους θέλουν μαζί, οι δύο νέοι ετοιμάζονται να παντρευτούν. Όμως την ημέρα του γάμου τους ένα φρικτό γεγονός ανατρέπεται τα πάντα και η Ειρήνη, καταρρέοντας ψυχολογικά, λίγους μήνες πριν ξεσπάσει ο Β΄ Παγκόσμιος πόλεμος, φυγαδεύεται στον Καναδά, αφήνοντας πίσω της τον έρωτα και τα όνειρά της να γίνουν στάχτη και φωτιά, όπως και η πατρίδα της.

Σχεδόν εξήντα χρόνια αργότερα, η Ελεονόρα Ντάγκλας, μια πλούσια Αμερικανίδα με ελληνικές ρίζες, έρχεται για διακοπές στην Ελλάδα προσπαθώντας να ξεπεράσει ένα προσωπικό δράμα. Μια καινούργια γνωριμία θα την πείσει να μείνει στην Αθήνα. Ανακαλύπτει τυχαία μια παλαιά κι εγκαταλειμμένη έπαυλη που τη μαγνητίζει τόσο, ώστε αποφασίζει να την αγοράσει. Καθώς την ανακινεί, αποκαλύπτεται κάτω από μια ταπετσαρία η τοιχογραφία ενός νέου ζευγαριού· η κοπέλα της μοιάζει πολύ και η Ελεονόρα το θεωρεί καλό οίονο.

Όμως λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή της αρχίζουν να συμβαίνουν περίεργα πράγματα, που, ενώ την τρομάζουν, παράλληλα την προκαλούν να ψάξει την ταυτότητα του ζευγαριού, νιώθοντας πως εκεί κρύβεται η απάντηση και ο λόγος που εκείνος τα βράδια περιφέρεται στα δωμάτια διεκδικώντας την...

ISBN 978-960-496-980-7

9 789604 969807

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΕ: 13545

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η